

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2005. gada 15. decembrī*

Lieta T-33/01

Infront WM AG, agrāk — **KirchMedia WM AG**, Cūga [Zug] (Šveice), ko sākotnēji pārstāvēja K. Lencs [C. Lenz], A. Bardongs [A. Bardong], advokāti, un E. Bečelors [E. Batchelor], *solicitor*, pēc tam Lencs, Bečelors, R. Dentons [R. Denton], *solicitors*, F. Karlina [F. Carlin], *barrister*, un M. Klouvs [M. Clough], QC, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv K. Benksa [K. Banks] un M. Hutunens [M. Huttunen], pārstāvji, kam palīdz Dž. Flinns [J. Flynn], QC, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja Dž. Kolins [J. Collins], pēc tam R. Kodvela [*R. Caudwell*], visbeidzot M. Bertels [*M. Berthell*], pārstāvji, pēdējam pārstāvim palīdzēja K. Pārkers [*K. Parker*], QC, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Eiropas Parlaments, ko pārstāv K. Pennera [*C. Pennera*] un M. Mūrs [*M. Moore*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv A. Lopess Sabino [*A. Lopes Sabino*] un M. Bišops [*M. Bishop*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt par Komisijas lēmumu uzskatāmu aktu, kas pieņemts, piemērojot Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), ko groza ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 60. lpp.), 3.a pantu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši P. Linda [*P. Lindh*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*], I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Bialecka*] un V. Vadapals [*V. Vadapalas*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 7. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu

normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), ir pieņemta, pamatojoties uz Līguma, ar kuru izveido Eiropas Ekonomikas kopienu, 57. panta 2. punktu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 47. panta 2. punkts) un Līguma, ar kuru izveido Eiropas Ekonomikas kopienu, 66. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 55. pants). Šo direktīvu groza Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/36/EK, kas ir publicēta *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 202, 60. lpp.).

2 Grozītā direktīva 89/552 ir tiesiskais ietvars televīzijas apraidei kopējā tirgū. Tās primārais mērķis ir atvieglot televīzijas raidījumu brīvi apriti Eiropas Kopienas iekšienē, paredzot minimālos noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstīm ir uzdots regulēt to kompetencē esošās televīzijas raidorganizācijas.

3 Direktīvas 97/36 18.–21. apsvērums izklāsta:

“(18) tā kā ir būtiski, lai dalībvalstis varētu veikt pasākumus tiesību uz informāciju aizsardzībai un nodrošināt auditorijai plašas iespējas redzēt tādu sabiedrībai svarīgu valsts vai starptautiska mēroga notikumu kā Olimpiskās spēles, Pasaules kausa izcīņa futbolā un Eiropas Futbola čempionāts televīzijas reportāžas; tā kā šajā nozīmē dalībvalstīm saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir tiesības veikt pasākumus, lai panāktu, ka viņu jurisdikcijā esošajām raidorganizācijām ir ekskluzīvas tiesības translēt šādus notikumus;

(19) tā kā Kopienā jāveic pasākumi, lai izvairītos no iespējamās juridiskās nenoteiktības un tirgus traucējumiem un lai saskaņotu televīzijas pakalpo-

jumu brīvu cirkulāciju nolūkā novērst iespēju apiet valsts veiktos pasākumus vispārējo likumīgo interešu aizsardzībai;

(20) tā kā jo īpaši šajā direktīvā jāparedz noteikumi attiecībā uz raidorganizāciju veiktu tādu ekskluzīvu translācijas tiesību izmantošanu, kuras tās varētu būt nopirkušas attiecībā uz pasākumiem, ko par īpaši svarīgiem uzskata sabiedrība citā dalībvalstī, nevis tajā, kuras jurisdikcijā ir raidorganizācija, un tā kā, lai izvairītos no spekulatīvas tiesību pirkšanas nolūkā apiet valsts pasākumus, šie noteikumi jāpieņem attiecībā uz līgumiem, ko slēdz pēc šīs direktīvas publicēšanas un attiecībā uz notikumiem, kas notiks pēc ieviešanas datuma, un tā kā, atjaunojot līgumus, kas ir parakstīti pirms šīs direktīvas publicēšanas, tos uzskata par jauniem līgumiem;

(21) tā kā sabiedrībai nozīmīgi notikumi šajā direktīvā atbilst noteiktiem kritērijiem, tas ir, tie ir ievērojami notikumi, kas interesē plašu sabiedrību Eiropas Savienībā vai attiecīgā dalībvalstī, vai arī tie ir valstiski svarīgi attiecīgajā dalībvalstī un tos iepriekš organizē pasākuma organizētājs, kuram ir likumīgas tiesības pārdot tiesības attiecībā uz šo notikumu”.

⁴ Saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 (turpmāk tekstā — “Direktīva”) 1. panta noteikumiem tiek uzskatīts, ka:

“a) “televīzijas apraide” ir televīzijas programmu sākotnēja pārraide pa vadiem vai pa gaisu, arī ar satelītu, nekodētā vai kodētā veidā, kas domāta, lai to uztvertu

skatītāji. Ar to saprotama arī raidījumu izplatīšana starp uzņēmumiem ar nolūku raidīt tos skatītājiem. Ar to nav saprotami sakaru pakalpojumi, kas sniedz individuāli pasūtītu informāciju vai citas ziņas, piemēram, fakss, elektroniskās datu bankas un citi līdzīgi pakalpojumi;

- b) “raidorganizācija” ir fiziska vai juridiska persona, kam ir redakcionāla atbildība par televīzijas programmu struktūru a) apakšpunkta nozīmē un kas raida tās pati vai ar trešo personu starpniecību”.

5 Direktīvas 3.a pants noteic:

“1. Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas izņēmuma kārtā neraidītu notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās brīvā televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To veic skaidri un atklāti, un savlaicīgi. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ valsts interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīs vēlāk.

2. Dalībvalstis steidzami informē Komisiju par jebkuriem pasākumiem, kas veikti vai kas jāveic, ievērojot 1. punktu. Trīs mēnešu laikā pēc paziņojuma Komisija pārbauda, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem, un paziņo to citām dalībvalstīm. Tā

prasa Komitejas atzinumu, kas izstrādāts, ievērojot 23.a pantu. *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* tā steidzami publicē informāciju par veiktajiem pasākumiem un vismaz reizi gadā dalībvalstu veikto pasākumu apvienoto sarakstu.

3. Dalībvalstis savu tiesību sistēmā ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas pēc šīs direktīvas publicēšanas datuma izņēmuma kārtā neizmanto savas nopirktās ekskluzīvās tiesības un neliegtu būtiskai citas dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot līdzi notikumiem, ko šī cita dalībvalsts saskaņā ar iepriekšējiem punktiem plāno raidīt tiešraidē pilnībā vai daļēji vai arī vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ valsts interesēs tos vēlāk pilnībā vai daļēji raidīs brīvā televīzijā, kā noteikusi šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. punktu.”

6 Saskaņā ar Direktīvas 23.a panta 1. punkta noteikumiem:

“Komisijas aizgādībā izveido kontaktkomiteju. Tā sastāv no dalībvalstu kompetento iestāžu pārstāvjiem. Tās priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis, un tā sanāk vai nu pēc priekšsēdētāja ierosmes, vai pēc dalībvalsts deleģācijas lūguma.”

Prāvas rašanās fakti

7 *Kirch Media GmbH & Co. KGaA*, agrāk saukta *TaurusFilm GmbH & Co.*, un *KirchMedia WM AG*, tagad — *Infront WM AG*, nodarbojas ar sporta pasākumu

translācijas tiesību iegūšanu, pārvaldību un laišanu tirgū un parasti pērk šīs tiesības no attiecīgo sporta pasākumu organizatora. Tās pārdod iegūtās tiesības televīzijas raidorganizācijām.

- 8 1996. gada 10. septembrī *TaurusFilm GmbH&Co.* un tās licences līdzīpašniece *Sporis Holding AG* parakstīja līgumu ar *Fédération internationale de football amateur (FIFA)* par ekskluzīvo tiesību translēt FIFA Pasaules kausa finālspeles 2002. un 2006. gadam piešķiršanu pasaules mērogā, izņemot Amerikas Savienotajās Valstīs. Ar 1998. gada 26. maijā noslēgto vienošanos starp *FIFA* un *TaurusFilm GmbH&Co.*, ar kuru aizstāj iepriekšējo līgumu, minētajai sabiedrībai par minimālo summu, 1,4 miljardiem Šveices franku, piešķīra šo notikumu ekskluzīvās translācijas tiesības Eiropas kontinenta valstīs, kā arī Krievijā, citās bijušajās padomju republikās un Turcijā.
- 9 1998. gada 14. oktobrī *Kirch Media GmbH&Co. KGaA* savas 2002. gada FIFA Pasaules kausa translācijas tiesības, izņemot tiesības translēt Vācijā, nodeva savam Šveicē dibinātajam meitas uzņēmumam *FWC Medien AG*, tagad — *KirchMedia WM AG*.
- 10 Saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste 1998. gada 25. septembrī paziņoja Komisijai par pasākumiem, kas veikti, lai ieviestu šī panta 1. punktu. Šie pasākumi aptver šīs dalībvalsts noteiktu sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu.
- 11 Komisija 1998. gada 2. novembrī saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu šos pasākumus darīja zināmus pārējām dalībvalstīm un 1998. gada 20. novembra

tikšanās laikā saņēma šīs direktīvas 23.a panta 1. punktā noteiktās kontaktkomitejas (turpmāk tekstā — “kontaktkomiteja”) atzinumu.

- 12 Ar vēstuli, kas datēta ar 1998. gada 23. decembri, Komisija informēja Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ka neskaidriības par paziņoto pasākumu ietekmi tai neļauj novērtēt to saderīgumu ar Kopienu tiesībām.
- 13 Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste ar vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 5. maiju, informēja Komisiju par jaunu šo pasākumu variantu.
- 14 Ar vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 14. jūliju un adresēta Komisijai, prasītāja uzsvēra, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izveidoto sarakstu nevar apstiprināt sakarā ar pasākumu nesaderīgumu gan ar Direktīvas 3.a pantu, gan arī ar citiem Kopienu tiesību noteikumiem. Tā šajā vēstulē it īpaši apgalvoja, ka attiecīgais saraksts nav pieņemts skaidrā un atklātā procesā, ka šajā sarakstā ir ietverti pasākumi, kas Lielbritānijas sabiedrībai nav īpaši svarīgi, ka valsts un Kopienas mēroga konsultāciju procesam ir nopietni trūkumi, un norādīja uz attiecīgā tiesiskā regulējuma atpakaļejošo spēku.
- 15 2000. gada 28. jūlijā Komisijas Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta (ĢD) ģenerāldirektors nosūtīja Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei vēstuli, norādot:

“Ar vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 5. maiju un ko Komisija saņēma 2000. gada 11. maijā, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pastāvīgā pārstāvnie-

cība Eiropas Savienībā paziņoja Komisijai valsts pasākumu kompleksu saistībā ar Apvienotās Karalistes valsts nozīmes notikumu translācijas nodrošināšanu. Šie pasākumi ietver: *Broadcasting Act* [1996] IV sadaļas 97., 98., 101., 103., 104. un 105. pantu; 2000. gada *Television Broadcasting regulations* pievienoto *Regulation 3* 1., 3. un 9. pantu; attiecīgos [*Independent Television Commission*] *Code on Sports and other Listed Events*, kas publicēti saskaņā ar 1996. gada *Broadcasting Act* 104. pantu, noteikumus; kritērijus, kas nosaka valsts nozīmes sporta un pārējos notikumus, ko 1997. gada 25. novembrī noteicis valsts sekretārs kultūras, mediju un sporta jautājumos, kā arī valsts sekretāra kultūras, mediju un sporta jautājumos 1998. gada 25. jūnija paziņojumu parlamentam par valsts nozīmes sporta un pārējo notikumu saraksta pārskatīšanu, kas veikta saskaņā ar 1996. gada Likuma par apraidi 97. panta 3. punktu.

Kā arī ir prasīts Direktīvas [..] 3.a panta 2. punktā, Komisija darīja zināmus [paziņotos] pasākumus pārējām dalībvalstīm un lūdza [kontaktkomitejas] viedokli.

Man ir tas gods jums darīt zināmu, ka pēc veiktās pieņemto pasākumu atbilstības Direktīvai pārbaudes un ņemot vērā pieejamos faktus attiecībā uz Apvienotās Karalistes audiovizuālo karti, Eiropas Komisija neiebilst pret jūsu iestāžu paziņotajiem pasākumiem.

Saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktā noteikto Komisija sagatavos publikāciju par paziņotajiem pasākumiem [*Oficiālajā Vēstnesī*].”

¹⁶ Ar vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 7. novembri, prasītāja paziņoja Komisijai, ka tā ir ieguvusi informāciju par sagaidāmo Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteikto sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu saraksta apstiprināšanu, un it īpaši norādīja uz tās īpašuma tiesību apdraudējumu, kas izriet no šo pasākumu ieviešanas dalībvalstī, piemērojot Direktīvas 3.a panta 1. punktu.

17 2000. gada 18. novembrī Komisija saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu publicēja (OV L 328, 2. lpp.) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 1. punktu ieviestos pasākumus, par kuriem pēc tam paziņots Komisijai saskaņā ar 3.a panta 2. punktā noteikto procedūru.

18 Šie pasākumi ietvēra *Broadcasting Act 1996* (turpmāk tekstā — “1996. gada Likums par apraidi”) IV sadaļas izvilkumus, *Television Broadcasting Regulations 2000* (turpmāk tekstā — “2000. gada Noteikumi par televīzijas apraidi”) pielikumā esošo *Regulation 3* izvilkumus, *Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events*, kas grozīts 2000. gada janvārī, (turpmāk tekstā — “ITC Sporta un citu sarakstā ietvertu pasākumu kodekss”) izvilkumus, kam pielikumā bija Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu saraksts un pakalpojumu saraksts, kas apvieno “obligātos nosacījumus”, kas noteikti 2000. gada Noteikumos par televīzijas apraidi, kā arī Apvienotās Karalistes valsts sekretāra kultūras, mediju un sporta jautājumos sniegtās rakstiskās atbildes uz diviem parlamentāriešu jautājumiem, kas datētas attiecīgi ar 1997. gada 25. novembri un 1998. gada 25. jūniju, attiecībā uz 1996. gada Likuma par apraidi IV sadaļā paredzēto sporta pasākumu saraksta pārskatīšanu. Šajā laikā notika FIFA Pasaules kausa finālposms.

19 2000. gada 7. decembrī prasītāja nosūtīja Komisijai vēstuli, kurā norādīts:

“es būtu jums pateicīgs, ja jūs apstiprinātu, ka Komisija ir pabeigusi pārbaudes procesu saskaņā ar [Direktīvas] 3.a pantu attiecībā uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteikto sarakstu un 1996. gada Likumu par apraidi, un [...] mūs informētu par šī procesa iznākumu, tajā skaitā par iespējamiem Komisijas šajā sakarā veiktiem pasākumiem. Turklāt mēs velētos saņemt piekļūvi visiem attiecīgajiem dokumentiem”.

20 Prasītāja atkārtoja savu prasību Komisijai vēstulē, kas datēta ar 2000. gada 22. decembri.

21 Ar vēstuli, kas datēta ar 2001. gada 22. janvāri, Komisija prasītājam atbildēja:

“Juridiskā ziņā, piemērojot Direktīvas 3.a panta 2. punktu, pasākumu publicēšana ir [pozitīvas] Komisijas veiktās pārbaudes procedūras iznākums. Tātad jūs pareizi uzskatāt, ka Komisijas veiktā pārbaudes procedūra ir pabeigta un ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes saraksts tiek uzskatīts par saderīgu ar Direktīvu.”

22 Komisija šai vēstulei pievienoja kontaktkomitejas 2000. gada 6. jūnijā izdotu atzinumu.

Process

23 2001. gada 12. februārī *Kirch Media GmbH&Co. KGaA* un *KirchMedia WM AG* iesniedza šo prasību.

24 Ar vēstuli, kas datēta ar 2001. gada 5. aprīli, Padome lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

- 25 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 11. jūnijā, Komisija izteica iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantu. Prasītāja 2001. gada 26. jūlijā iesniedza savus apsvērumus par šo iebildumu par nepieņemamību, kuriem tā 6. pielikumā pievienoja līgumu, ko tā noslēgusi ar FIFA par FIFA Pasaules kausa futbolā finālposma spēļu translācijas tiesību nodošanu 2002. un 2006. gadam, aizklātās versijas.
- 26 Ar vēstulēm, kas datētas ar 2001. gada 14. un 20. jūniju, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Dānijas Karaliste attiecīgi lūdza atļaut iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar vēstuli, kas datēta ar 2001. gada 25. jūniju, Beļģijas Franču kopiena un Parlaments vienlīdz lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 27 Ar vēstuli, kas datēta ar 2001. gada 2. augustu, prasītājas, gadījumā, ja lūgumi par iestāšanos lietā tiktu apmierināti, iesniedza lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu saistībā ar lūguma par iestāšanos lietā iesniedzējām attiecībā uz noteiktām tās apsvērumu par iebildumu par nepieņemamību 6. pielikuma daļām.
- 28 Savos apsvērumos, kas iesniegti Pirmās instances tiesas kancelejā 2001. gada 31. augustā, prasītājas lūdza Pirmās instances tiesu noraidīt Beļģijas Franču kopienas lūgumu par iestāšanos lietā un piespriest tai atlīdzināt izdevumus saistībā ar šo lūgumu. Galvenie lietas dalībnieki neizteica iebildumus attiecībā uz citiem lūgumiem par iestāšanos lietā.
- 29 Ar vēstuli, kas datēta ar 2001. gada 7. novembri, Komisija lūdza ļaut iesniegt apsvērumus attiecībā uz prasītāju apsvērumu par iebildumu par nepieņemamību 6. pielikumā iesniegtajām ar FIFA noslēgto līgumu aizklātajām versijām un ar vēstuli, kas datēta ar 2002. gada 12. aprīli, lūdza iesniegt šo līgumu pilnas versijas. Pirmās instances tiesa lūdza prasītājām ar vēstuli, kas datēta ar 2002. gada 4. jūliju, izteikt to

apsvērumus attiecībā uz licences līgumu, kas noslēgti ar *FIFA*, pilnu versiju nosūtīšanu Komisijai.

30 Ar Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. marta rīkojumu Komisijas norādītais iebildums par nepieņemamību tika atlikts līdz lietas izskatīšanai pēc būtības un tika atlikta lemšana par tiesāšanās izdevumiem.

31 2002. gada 13. maijā Pirmās instances tiesa saņēma ar *FIFA* 1996. gada 10. septembrī un 1998. gada 26. maijā noslēgto līgumu pilnās versijas.

32 Ar vēstuli, kas datēta ar 2002. gada 29. novembri, prasītājas lūdza, lai, piemērojot Reglamenta 64. panta 4. punktu, Komisijai tiek lūgts iesniegt dokumentus. Ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 20. janvāri, Komisija lūdza, lai no lietas materiāliem izņem prasības pieteikuma 17. pielikumu.

33 Ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 11. februāri, Pirmās instances tiesas kanceleja informēja lietas dalībniekus, ka lēmumu par šī dokumenta izņemšanu no lietas materiāliem tā pieņems vēlāk.

34 Ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 26. martu, *Kirch Media GmbH & Co. KGaA* atteicās no savas prasības. Ar 2003. gada 24. jūnija rīkojumu Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētājs izdeva apstiprinājumu par šo atteikšanos.

35 Ar 2003. gada 9. jūlija rīkojumu Pirmās instances tiesa atļāva Dānijas Karalistei, Francijas Republikai, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, Parlamentam un Padomei iestāties lietā atbildētājas prasījumu atbalstam. Savukārt

Beļģijas Franču kopienai iestāties lietā neatļāva. Visas personas, kas iestājās lietā, izņemot Dānijas Karalisti un Padomi, iesniedza savus [iestāšanās] rakstus. Prasītāja iesniedza apsvērumus par šiem iestāšanās rakstiem.

- 36 Ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 19. augustu, Pirmās instances tiesas kanceleja aicināja prasītāju iesniegt savu procesuālo rakstu nekonfidenciālās versijas.
- 37 Ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 19. septembri, prasītāja iesniedza konfidencialitātes lūgumu attiecībā uz noteiktām iebildumu raksta daļām.
- 38 Ar 2003. gada 4. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētājs nolēma, ka personām, kas iestājušās lietā, jānosūta visu procesuālo dokumentu nekonfidenciālā versija un jāaicina tās iesniegt savus apsvērumus šajā sakarā. Personas, kas iestājās lietā, izņemot Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, kas neizteica iebildumus šajā sakarā, neiesniedza apsvērumus šim mērķim paredzētajā termiņā.
- 39 Ar 2004. gada 13. septembra lēmumu attiecībā uz Pirmās instances tiesas palātu sastāvu tiesnesis referents tika iecelts ceturtajā palātā, kurai līdz ar to ar 2004. gada 21. oktobra lēmumu tika nozīmēta šī lieta.
- 40 Piemērojot Reglamenta 14. pantu un pēc ceturtnās palātas ierosinājuma Pirmās instances tiesa, uzklājusī lietas dalībniekus saskaņā ar šī Reglamenta 51. pantu, nolēma izskatīt lietu paplašinātā tiesas sastāvā.

- 41 Ar 2005. gada 1. jūlijā Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegto vēstuli Dānijas Karaliste paziņoja Pirmās instances tiesai, ka tā atsauc savu iestāšanos lietā. Tā kā prasītāja, atbildētāja, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste neizteica iebildumus par Dānijas Karalistes iesniegto atsaukšanas lūgumu un tā kā citas personas, kas iestājušās lietā, neiesniedza savus apsvērumus, paplašinātās ceturtās palātas priekšsēdētājs ar 2005. gada 31. augusta rīkojumu apstiprināja Dānijas Karalistes atteikšanos un piesprieda katram lietas dalībniekam segt savus attiecīgos tiesāšanās izdevumus attiecībā uz šo iestāšanos.
- 42 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Reglamenta 64. panta 3. punkta c) un d) apakšpunktā paredzēto organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja galvenos lietas dalībniekus un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti iesniegt attiecīgos dokumentus, un rakstiski uzdeva jautājumus prasītājai un Komisijai, aicinot tās uz tiem atbildēt pirms tiesas sēdes. Prasītāja, atbildētāja, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste izpildīja šos lūgumus tām norādītajā termiņā.
- 43 Tika uzklauti lietas dalībnieku, izņemot Francijas Republiku, mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2005. gada 7. jūlija tiesas sēdē.
- 44 Ar vēstuli, kas datēta ar 2005. gada 22. augustu un iesniegta Pirmās instances tiesas kancelejā 2005. gada 23. augustā, prasītāja lūdza pievienot lietas materiāliem dokumentu, kas bija šīs vēstules pielikumā, kuru Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste tai iesniegusi tikai pēc tiesas sēdes.

Lietas dalībnieku prasījumi

45 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- daļēji vai pilnībā atcelt Komisijas lēmumu, kas pieņemts atbilstoši Direktīvas 3.a pantam, ar ko konstatēts Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu saderīgums ar Kopienu tiesībām (turpmāk tekstā — “apstrīdētais akts”);
- atzīt, ka Direktīvas 3.a pants nav piemērojams un nevarēja kalpot par tiesisko pamatu apstrīdētā akta pieņemšanai;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- piespriest Francijas Republikai, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei un Parlamentam segt savus attiecīgos tiesāšanās izdevumus, kā arī tiesāšanās izdevumus, kas [prasītājai] radušies sakarā ar viņu iestāšanos lietā.

46 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— pakārtoti — noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriet prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

⁴⁷ Parlamenta, kurš atbalsta Komisiju, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— pakārtoti — noraidīt prasību kā nepamatotu.

⁴⁸ Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kura atbalsta Komisiju, lūdz Pirmās instances tiesu prasību noraidīt.

⁴⁹ Francijas Republikas, kura atbalsta Komisiju, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriet prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

A — *Par lūgumu par procesa organizatoriskajiem pasākumiem*

- 50 Savos rakstveida apsvērumos prasītāja lūdza aicināt Komisiju iesniegt dažādus dokumentus saistībā ar Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes veikto pasākumu saderīguma ar Kopienas tiesībām pārbaudes procesu.
- 51 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, piemērojot Reglamenta 64. panta 3. punkta c) un d) apakšpunktu, Pirmās instances tiesa lūdza Komisiju un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti iesniegt šos dokumentus. Tiesas sēdes laikā pēc Pirmās instances tiesas jautājuma prasītāja norādīja, ka uzskata, ka prasība par dokumentu uzrādīšanu ir apmierināta.
- 52 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa uzskata, ka par šo jautājumu vairāk nav jāspriež.

B — *Par lūgumu par dokumentu izņemšanu*

- 53 Komisija ar vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 20. janvāri, lūdza Pirmās instances tiesu no lietā aplūkotajiem dokumentiem izņemt dokumentu, ko prasītāja iesniegusi prasības pieteikuma 17. pielikumā, pamatojot [šo lūgumu] ar to, ka runa ir par kādu dokumentu, ko ir sastādījuši Komisijas juridiskie dienesti sakarā ar diskusiju kontaktkomitejas iekšienē un kam ir konfidenciāls raksturs. Prasītāja iebilda pret šādu izņemšanu.

- 54 Komisijas lūgums bija par dokumenta ar nosaukumu “Darba dokuments kontaktkomitejai par Direktīvas 3.a pantu” un ar dokumenta numuru DOC CC TVSF (2000) 6 izņemšanu no lietā aplūkotojiami dokumentiem. Tomēr ir jākonstatē, ka Komisija skaidri nenorādīja, ka tas ir iekšējs dokuments.
- 55 Turklāt, Pirmās instances tiesas sēdē tiekot iztaujāta par šī dokumenta konfidencialitāti, Komisija norādīja, ka šī dokumenta adresāts — kontaktkomiteja — to vairs neuzskata par šāda rakstura dokumentu un ka var tikt uzskatīts, ka līdz ar to tas tiks plaši izplatīts.
- 56 Šādos apstākļos, neskatoties uz faktu, ka Komisija tiesas sēdē vēlējās apstiprināt savu lūgumu par šī dokumenta izņemšanu no lietas materiāliem, nevar uzskatīt, ka tas bija vai vismaz joprojām ir konfidenciāls institūcijas iekšējais dokuments.
- 57 Tātad Komisijas lūgums par attiecīgā dokumenta izņemšanu no lietas materiāliem ir jānoraida.

C — *Par pieņemamību*

1. *Par prasītājas prasījumu pirmā punkta pieņemamību*

- 58 Komisija atsauca uz prasības nepieņemamību, pamatojot to, pirmkārt, ar to, ka, piemērojot Direktīvas 3.a panta 2. punktu, tā nav pieņēmusi apstrīdamu aktu, otrkārt, ka apstrīdētais akts neskar prasītāju ne tieši, ne individuāli un, treškārt, ka, tā

kā prasītāja prasības pieteikuma pielikumā nenosūtīja ar *FIFA* 1996. gada 10. septembrī un 1998. gada 26. maijā noslēgto līgumu kopijas, Komisija nav spējusi sagatavot savu aizstāvību.

- 59 Attiecībā uz trešo nepieņemamības pamatu ir jānorāda, ka prasītāja procesa laikā iesniedza Pirmās instances tiesā līgumu, par kuriem ir strīds, kopijas (skat. iepriekš 25. un 31. punktu), kas tika pārsūtītas Komisijai. Iztaujāta šajā sakarā tiesas sēdes laikā, Komisija pēc Pirmās instances tiesas lūguma atsacījās balstīties uz šādu nepieņemamības pamatu.
- 60 Turklāt savas aizstāvības laikā un pēc tam, kad prasītāja iesniedza ar *FIFA* 1996. gada 10. septembrī un 1998. gada 26. maijā noslēgtos līgumus, Komisija uzsvēra, ka tie būtiski ierobežo prasītājas kapacitāti izmantot savas tiesības kā ekskluzīvu apakšlicenču izsniedzējai televīzijas raidorganizācijām. Tā uzskatīja, ka, ņemot vērā atsevišķus līguma punktus, nav skaidrs, vai apgalvotie zaudējumi, ko cietusi prasītāja, rodas no apstrīdētā akta.
- 61 Ir jākonstatē, ka no saviem apgalvojumiem Komisija nav izdarījusi secinājumu attiecībā uz šīs prasības pieņemamību. Jebkurā gadījumā, ciktāl Komisija ar šiem apgalvojumiem paredzēja apstrīdēt prasītājas interesi atcelt apstrīdēto aktu, ir jāatzīmē, ka tā nav apgalvojusi, ka attiecīgo līgumu saturs liedz prasītājai šādu interesi un ka šāds apstāklis no lietas materiāliem neizriet, ņemot vērā turklāt prasītājas atbildi uz Pirmās instances tiesas rakstiskajiem jautājumiem, it īpaši par līgumiskajiem ierobežojumiem, prasītājai izmantojot savas *FIFA* Pasaules kausa spēļu translācijas tiesības.
- 62 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāanalizē tikai pirmais un otrais Komisijas norādītais nepieņemamības iemesls.

a) Par apstrīdētā akta tiesisko raksturu

Lietas dalībnieku argumenti

- ⁶³ Komisija apgalvo, ka pretēji Direktīvas 2.a panta 2. punktam šīs direktīvas 3.a panta 2. punkts nenorāda uz "lēmumu", kas tai būtu jāpieņem. Francijas Republika šajā sakarā norāda, ka 3.a pants nepiešķir Komisijai lemtiesības. Tās lomu veido paziņoto valsts pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām iepriekšēja pārbaude.
- ⁶⁴ Tā kā paziņotie valsts pasākumi nešķiet esam pretrunā Kopienu tiesībām, Komisija informē attiecīgo dalībvalsti, ka tā negatavojas iebilst pret šiem pasākumiem, un publicē tos *Oficiālajā Vēstnesī*, lai pārējās dalībvalstis ievērotu pienākumus, ko tām uzliek Direktīvas 3.a panta 3. punkts. Atbildētāja un Francijas Republika norāda, ka, ja šie pasākumi pārkāpj Kopienu tiesības un pieņemot, ka dalībvalsts neveic vajadzīgos grozījumus, Komisija ir spiesta uzsākt pienākumu neizpildes procedūru, kas noteikta EKL 226. pantā.
- ⁶⁵ Iepriekšējs Kopienu tiesību nepārkāpšanas konstatējums līdz ar to būtu lēmums šobrīd neuzsākt pienākumu neizpildes procedūru pret attiecīgo dalībvalsti. Tomēr privātpersonām nav tiesību apstrīdēt Komisijas atteikumu uzsākt pienākumu neizpildes procedūru saskaņā ar EKL 226. pantu, jo tas, ka Komisija pieņem nostāju šajā jautājumā, nav akts, kas var radīt zināmas tiesiskas sekas (Pirmās instances tiesas 1995. gada 13. novembra rīkojums lietā T-126/95 *Dumez/Komisija*, *Recueil*, II-2863. lpp., 37. punkts).

- 66 Francijas Republika šajā sakarā precizē, ka saskaņā ar EKL 226. pantu dalībvalstīm piešķirtās tiesības un uzliktos pienākumus var konstatēt un to rīcību var novērtēt tikai ar Tiesas spriedumu (Tiesas 2001. gada 22. februāra spriedums lietā C-393/98 *Gomes Valente, Recueil*, I-1327. lpp.). Komisijas pieņemtā nostāja attiecībā uz sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu saraksta saderīgumu ar Kopienu tiesībām tādējādi negroza ieinteresētās dalībvalsts tiesisko situāciju. Turklāt attiecīgā saraksta, kas publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, juridiski obligātais raksturs neizriet vis no Komisijas vēstules Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, kas datēta ar 2000. gada 28. jūliju, kurā dalībvalsti informē, ka šie pasākumi ir saderīgi ar Kopienu tiesībām, bet gan tikai no valsts tiesībām. Komisija šajā sakarā precizē, ka, pieņemot, ka šajā lietā lēmums pastāv, runa ir par šo 2000. gada 28. jūlija vēstuli.
- 67 Lai kāda būtu Komisijas nostāja attiecībā uz paziņotajiem valsts pasākumiem, tā neietekmē to ieviešanu paziņojumu iesniegušajā valstī. Komisijai nav pilnvaru paziņot, ka kādas dalībvalsts tiesiskais regulējums nav saderīgs ar Kopienu tiesībām.
- 68 Komisija turklāt norāda, ka 2000. gada 28. jūlijā vēstulē Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tā ir norādījusi, ka Komisija negrasās "atbilstoši tās rīcībā esošajiem faktiem" iebilst pret paziņotajiem pasākumiem un ka šis novērtējums nav lēmums. Šajā sakarā tā atzīmē, ka gadījumā, ja tai būtu jāveic juridiski saistoša rīcība, šis lēmums būtu jāpieņem Komisijas locekļu kolēģijai un tas būtu jāmotivē. Tās 2000. gada 28. jūlija vēstule ir pielīdzināma novērtējuma vēstulei (Tiesas 1980. gada 10. jūlija spriedums apvienotajās lietās 253/78 un no 1/79 līdz 3/79 *Giry* un *Guerlain* u.c., *Recueil*, 2327. lpp., un Pirmās instances tiesas 1994. gada 24. marta spriedums lietā T-3/93 *Air France/Komisija, Recueil*, II-121. lpp., 50. punkts).
- 69 Attiecībā uz tās pienākumu *Oficiālajā Vēstnesī* publicēt apstiprinātos valsts pasākumus Komisija uzskata, ka tas nekādi nemaina tās 2000. gada 28. jūlija vēstules raksturu. Ar šo publikāciju tā tikai informē citas dalībvalstis, lai tās izpildītu

savu pienākumu, ko tām uzliek Direktīvas 3.a panta 3. punkts. Tā turklāt norāda, ka ne jau tās iepriekšēja piekrišana paziņotajiem pasākumiem liek dalībvalstīm izpildīt pienākumus, ko tām uzliek šis pants, bet gan tieši šis pants, saskaņā ar kuru tiek norādīts uz “pasākumiem, ko šī cita dalībvalsts saskaņā ar iepriekšējiem punktiem plāno”, nevis uz “pasākumiem, kas atrodami Komisijas publicētajā sarakstā”. Gan attiecīgo pasākumu paziņošana citām dalībvalstīm, gan šo pasākumu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* ir administratīvi pasākumi, kas nekādā gadījumā nav Komisijas lēmējvaras izmantošana.

70 Šajā sakarā attiecībā uz norādi 3.a panta 3. punktā uz “iepriekšējiem punktiem” un nevis uz “1. punktu” šķiet, ka atbilstoši prasītājas pieejai būtu jāuzskata, ka dalībvalstīm uzliktais pienākums ir pakārtots Direktīvas 3.a panta 1. punktā paredzēto pasākumu noteikšanai, kā arī to paziņošanai Komisijai un Komisijas apstiprinājumam, piemērojot šīs direktīvas 3.a panta 2. punktu. Tomēr vienīgā prasība ir tāda, ka dalībvalstij jāievēro pasākumu noteikšanas un paziņošanas pienākums, kas tai izriet no Direktīvas 3.a panta 1. un 2. punkta, kas atbilstu acīmredzamam likumdevēja nodomam ieviest dalībvalstu veikto pasākumu savstarpējās atzīšanas sistēmu, piešķirot Komisijai vidutājas lomu. Prasītājas [piedāvātā] interpretācija vienkāršam Komisijas aktam, kas nerada tiesiskas sekas attiecībā pret citām dalībvalstīm, piešķir saistošu spēku. Savstarpējās atzīšanas pienākums, kas izriet no Direktīvas 3.a panta 3. punkta, nav pakārtots Komisijas veiktajai pārbaudei attiecībā uz paziņoto pasākumu saderīgumu ar Kopienu tiesībām.

71 Turklāt nevar piespiest citas dalībvalstis saskaņā ar Kopienu tiesībām piemērot citas dalībvalsts pasākumus, kas nav saderīgi ar Kopienu tiesībām, neskatoties uz Komisijas pieņemto nostāju attiecībā uz šiem pasākumiem. Komisija šajā sakarā atsaucas uz savu 1998. gada 23. decembra vēstuli Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, saskaņā ar kuru tā izsaka savas šaubas par sākotnēji paziņoto

pasākumu saderīgumu ar Kopienu tiesībām. Tā arī atzīmē, ka attiecīgie valsts pasākumi tika publicēti *Oficiālā Vēstneša* C sērijā, nevis L sērijā.

- 72 Komisija, kuru atbalsta Parlaments, visbeidzot uzsver, ka prasītāja neiebilst, ka attiecīgos pasākumus varēja apstrīdēt Apvienotās Karalistes tiesās. Valsts tiesnesis prāvā, kuras iznākumā tika pieņemts 2001. gada 25. jūlija Lordu palātas (*House of Lords*) spriedums lietā *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd, [2001] UKHL 42*, uz ko atsaucas prasītāja, aprobežojās ar to, ka apstiprināja, ka viņš nespriež par līdzsvaru starp sporta pasākumu organizētāju un raidorganizāciju interesēm brīvā tirgus uzturēšanai, no vienas puses, un pilsoņa, kas vēlas redzēt svarīgus sporta notikumus, interesēm, no otras puses. Tomēr tas nenorādīja, ka viņš nevērtētu saskaņā ar Direktīvas 3.a pantu pieņemto pasākumu likumību. Ja tiktu iesniegta prasība Apvienotās Karalistes tiesās un Eiropas Kopienu Tiesā būtu ticis iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar EKL 234. pantu, prasītāja nevarētu vilkt paralēles ar Tiesas 1994. gada 9. marta spriedumu lietā *C-188/92 TWD Textilwerke Deggendorf (Recueil, I-833. lpp.)*. Šajā lietā prasītāja sakarā ar termiņa notecējumu zaudēja tiesības iesniegt prasību Apvienotās Karalistes tiesās. Atzīstot šo prasību, kas iesniegta pret Komisijas šķietamo lēmumu, par pieņemamu, Pirmās instances tiesa atbalstītu procesa ļaunprātīgu izmantošanu, pret kuru iestājas Eiropas Kopienu Tiesa savā iepriekš minētajā spriedumā lietā *TWD Textilwerke Deggendorf*.
- 73 Kā uzskata Komisija, Pirmās instances tiesas kompetencē nav pārbaudīt Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes īstenoto pasākumu likumību, ne arī tos interpretēt. Turklāt tiesai, kas nav Apvienotās Karalistes tiesa, būtu grūti interpretēt šos pasākumus, starp kuriem figurē arī *ITC Sporta* un citu sarakstā ietvertu pasākumu kodeksa noteikumi, ņemot vērā to neskaidrību.
- 74 Šajā sakarā Parlaments pasvītro, ka prasītājai nebija liegts aizstāvēt savas tiesības ar Londonas *High Court* lūguma Eiropas Kopienu Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu palīdzību (Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedums lietā *C-491/01 British American Tobacco (Investments) un Imperial Tobacco, Recueil, I-11453. lpp., 32.–41. punkts*).

- 75 Turklāt Parlaments piebilst, ka tāpat varētu vilkt paralēles starp šo lietu un lietu, kurā tika pieņemts Pirmās instances tiesas 2002. gada 26. novembra spriedums apvienotajās lietās T-74/00, T-76/00, no T-83/00 līdz T-85/00, T-132/00, T-137/00 un T-141/00 *Artegodan u.c./Komisija (Recueil, II-4945. lpp., 142. punkts, atstāts spēkā apelācijā)*, no kura izriet, ka, iztrūkstot skaidrai kompetences nodošanai Komisijai, attiecīgais jautājums ietilpst dalībvalstu atlikušajā kompetencē. Šajā sakarā tas atsaucas uz EKL 7. pantu, saskaņā ar kuru visas institūcijas darbojas saskaņā ar pilnvarām, ko tām piešķir Līgums. Tomēr ne no Direktīvas 89/552, ne no Direktīvas 97/36 neizriet, ka dalībvalstis netieši atsakās no savas kompetences. It īpaši Direktīvas 3.a pants nepārprotami nepiešķir pilnvaras Komisijai, ko apstiprina apstākļi, ka iztrūkst jebkāda komitoloģijas procedūra. Šajā sakarā kontaktkomitejas uzdevumi neattiecas uz EKL 202. panta trešā ievilkuma izpildpilnvarām. Turklāt ne Direktīvas 3.a panta vispārējā sistēma, ne tās galvenais mērķis, ne arī redakcija, no vienas puses, ne likumdevēja nodomi, no otras puses, netiecas piešķirt Komisijai īpašas lēmējpilnvaras.
- 76 Nobeigumā Komisija uzskata, ka, ņemot vērā iepriekš minēto, tās novērtējums par apstrīdēto pasākumu saderīgumu nav apstrīdams akts. Apgalvojot, ka Komisijai nevajadzēja informēt pārējās dalībvalstis par paziņotajiem pasākumiem un publicēt tos *Oficiālajā Vēstnesī*, prasītāja patiesībā apstrīd Direktīvas 3.a panta 2. punkta spēkā esamību.
- 77 Prasītāja iebilst pret Komisijas argumentāciju un būtībā uzskata, ka Komisijas pieņemtais paziņoto pasākumu novērtēšanas akts rada tiesiskas sekas gan Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei, gan pārējām dalībvalstīm.
- 78 Apstrīdētais akts ir akts, kas rada obligātas tiesiskas sekas, kas rodas no tiesiski piešķirtu pilnvaru izmantošanas tiesiski izveidota administratīva procesa ietvaros un ar mērķi radīt tādas tiesiskās sekas, kas ietekmētu prasītājas intereses, mainot tās

tiesisko statusu (Tiesas 1982. gada 4. marta spriedums lietā 182/80 *Gauff*/Komisija, *Recueil*, 799. lpp., 18. punkts).

79 Tā atsaucas vispirms uz Direktīvas 3.a panta 2. punkta formulējumu, saskaņā ar kuru tiek prasīts, ka, pabeidzot paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudi, Komisija pieņem saistošu aktu.

80 Otrkārt, no Direktīvas 3.a panta 2. punkta mērķa var skaidri secināt, ka šis noteikums ir paredzēts tiesisku seku radišanai. Prasītāja šajā sakarā atsaucas uz Direktīvas 97/36 18. un 19. apsvērumu un konstatē, ka tādu valstu sarakstu izveidošana, kuros dalībvalstis tiecas norādīt lielu skaitu pasākumu, nodrošina šīm dalībvalstīm iespēju dot priekšroku to teritorijā dibinātām televīzijas raidorganizācijām.

81 Treškārt, no Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punkta piemērošanas procedūras izriet, ka tā noved pie lēmuma, kas rada obligātas sekas, pieņemšanas. Prasītāja šajā sakarā atsaucas uz termiņiem, kas ierobežo šo procedūru, kā arī tās norisi.

82 Turklāt prasītāja uzsver, ka ne Direktīvas 3.a panta formulējums, ne tā mērķis, ne arī atbilstošie Direktīvas 97/36 apsvērumi neļauj atbalstīt Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru tās pieņemtais akts ir pielīdzināms atteikumam uzsākt pienākumu neizpildes procedūru saskaņā ar EKL 226. pantu. Pašreizējais process liktu Komisijai darboties kā arbitram un pieņemt galīgu lēmumu par paziņoto pasākumu tiesiskumu. Šādu lēmumu nevarētu atcelt, neietekmējot Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes un visu to privātpersonu, kurām ir radušās tiesības no Komisijas veiktās šo pasākumu novērtēšanas un to savstarpējās atzišanas, tiesisko

statusu. Prasītāja piebilst, ka Komisijas izteiktā doma groza Direktīvas 3.a pantā noteiktās procedūras lietderīgo iedarbību.

- 83 Prasītāja vienlīdz uzsver, ka apstrīdētais akts rada tiesiskās sekas citās dalībvalstīs, kurām saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 3. punktu jānodrošina, ka televīzijas raidorganizācijas, kuras ir tās jurisdikcijā, ievēro Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes ieviestos pasākumus. Ja nav lēmuma, ar kuru Komisija apstiprina paziņotos pasākumus, tie nerada nekādas tiesiskas sekas pārējām dalībvalstīm. Jebkāda cita interpretācija liegtu 3.a panta 2. punktā paredzētajai procedūrai lietderīgu iedarbību un būtu pretrunā Direktīvas 3.a panta 2. punkta mērķim saskaņot televīzijas pakalpojumu brīvu apriti un vajadzību nepieļaut, ka, iespējams, tiktu apieti valsts pasākumi, kas paredzēti legītimu interešu aizsardzībai.
- 84 Prasītāja visbeidzot uzsver, ka no lietas materiāliem izriet, ka savstarpējā atzīšana ir atkarīga no Komisijas veiktās paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām kontroles un neizriet automātiski no to paziņošanas.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 85 Savā prasības pieteikumā prasītāja lūdz atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru, pirmkārt, tiek nolemts, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņotie pasākumi ir saderīgi ar Kopienu tiesībām, un, otrkārt, paredzēts, ka šie pasākumi ir jāpaziņo pārējām dalībvalstīm tādējādi, lai to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas tos ievērotu. Tā šajā sakarā precizē, ka vienīgais sabiedrībai pieejamais dokuments ir Komisijas saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu veiktā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes ieviesto pasākumu publikācija *Oficiālajā Vēstnesī* 2000. gada 18. novembrī.

- 86 Iebilduma par nepieņemamību pielikumā Komisija tomēr iesniedz Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 28. jūliju, saskaņā ar kuru Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste tiek informēta, ka pēc 2000. gada 5. maijā paziņoto pasākumu saderīguma pārbaudes un, ņemot vērā tās rīcībā esošos faktus attiecībā uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Televīzijas un radio karti, Komisijai nav nodoma apstrīdēt šos pasākumus un tā publicēs tos *Oficiālajā Vēstnesī* (skat. 15. punktu iepriekš). Komisija šajā sakarā norādīja, ka, ja pieņemtu, ka tā šajā sakarā ir pieņēmusi lēmumu, *quod non*, būtu runa par šo vēstuli (skat. 66. punktu iepriekš).
- 87 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka 2000. gada 28. jūlija vēstule būtībā ir šajā lietā apstrīdētais akts, ņemot vērā, ka tas ir vienīgais dokuments, kas nepārprotami Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti informē par Komisijas nostāju attiecībā uz tās paziņoto pasākumu saderīgumu ar Kopienas tiesībām un tam sekojošo šo pasākumu publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*. Tiesas sēdes laikā prasītāja turklāt, atbildot uz vienu no Pirmās instances tiesas jautājumiem, norādīja, ka tās prasība būtībā ir par šīs Komisijas vēstules Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atcelšanu.
- 88 Līdz ar to ir jāaplūko, vai Komisijas 2000. gada 28. jūlija vēstule Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei (turpmāk tekstā — “apstrīdētā vēstule”) ir apstrīdams akts.
- 89 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akti vai lēmumi, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu, EKL 230. panta izpratnē ir pasākumi, kas rada obligātas tiesiskas sekas, kas ietekmē prasītājas intereses, grozot tās tiesisko situāciju. Forma, kādā akti vai lēmumi ir pieņemti, principā nav svarīga attiecībā uz iespēju tos apstrīdēt, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 17. februāra spriedums lietā T-241/97 *Stork Amsterdam/Komisija*,

Recueil, II-309. lpp., 49. punkts). Lai noteiktu, vai apstrīdētais akts rada šādas sekas, ir jāpievēršas tā saturam (Tiesas 2000. gada 22. jūnija spriedums lietā C-147/96 *Niederlande/Komisija*, *Recueil*, I-4723. lpp., 25.–27. punkts).

⁹⁰ Lai atbilstoši minētajiem principiem novērtētu apstrīdētās vēstules tiesisko būtību un noteiktu, vai tā rada tiesiskas sekas, tā jāpārbauda saistībā ar sabiedrībai īpaši svarīgu noteikumu sistēmu, ko izveido Direktīvas 3.a pants.

⁹¹ Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka Direktīva paredz atvieglot televīzijas raidījumu brīvu apriti Eiropas Kopienas iekšienē, ņemot vērā visas audiovizuālo programmu īpatnības, it īpaši kultūras un socioloģiskās.

⁹² Attiecībā uz specifisko sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu apraides tiesību sistēmu, ko izveido Direktīvas 3.a pants, no Direktīvas 97/36 18. apsvēruma izriet, ka dalībvalstīm tāpat jāveic pasākumi, lai aizsargātu tiesības uz informāciju un nodrošinātu īpaši svarīgu valsts vai citādu notikumu teletranslāciju plašākai sabiedrībai. Šajā sakarā ir paredzēts, ka dalībvalstis saglabā tiesības ieviest pasākumus, kas ir saderīgi ar Kopienas tiesībām, lai reglamentētu šādu pasākumu ekskluzīvās translācijas tiesību izmantošanu no televīzijas raidorganizāciju puses. Lai saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 3. punktu tos savstarpēji atzītu pārējās dalībvalstis, dalībvalsts ieviestie vai paredzētie pasākumi ir jāpaziņo Komisijai.

- 93 Direktīvas 3.a panta 2. punkts šajā sakarā paredz, ka Komisija triju mēnešu laikā pēc paziņošanas pārbauda, vai šie valsts pasākumi ir saderīgi ar Kopienas tiesībām. Sakarā ar šo pārbaudi tā konsultējas ar kontaktkomiteju, kas sniedz atzinumu.
- 94 Šajā lietā apstrīdētā vēstule, ar kuru Komisija būtībā informē Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti par tai paziņoto pasākumu apstiprināšanu un sekojošu to publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, noslēdz pārbaudes procedūru, kas ir Komisijas pienākums saskaņā ar minēto pantu. Šo Komisijas apstiprināto pasākumu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* ļauj pārējām dalībvalstīm, kā savos rakstiskajos apsvērumos to konstatēja pati Komisija (skat. 69. punktu), ņemt vērā un attiecīgi izpildīt pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 3.a panta 3. punkts šī panta noteiktā pasākumu savstarpējās atzīšanas mehānisma ietvaros.
- 95 Apstrīdētā vēstule līdz ar to rada tiesiskas sekas attiecībā uz dalībvalstīm tiktāl, ciktāl tā paredz publicēt *Oficiālajā Vēstnesī* attiecīgos valsts pasākumus, jo šī publikācija iedarbina Direktīvas 3.a panta 3. punktā paredzēto savstarpējās atzīšanas mehānismu.
- 96 Pirmkārt, šāda analīze izriet no Direktīvas 3.a panta 3. punkta satura, kas paredz dalībvalstu paredzēto pasākumu savstarpēju atzīšanu, lai nodrošinātu sabiedrībai brīvu piekļuvi pasākumiem, kas noteikti "saskaņā ar iepriekšējiem punktiem", tas ir, it īpaši tiem, attiecībā uz kuriem paziņotos valsts pasākumus Komisija ir uzskatījusi par saderīgiem ar Kopienas tiesībām un kas ir publicēti *Oficiālajā Vēstnesī* saskaņā ar šī paša panta 2. punktu.

- 97 Otrkārt, pārbaudes procedūras norise, kas aprakstīta Direktīvas 3.a panta 2. punktā, kā arī šīs pārbaudes intensitāte runā pretī uzskatam par “iepriekšēju” pārbaudi, atbilstoši kurai ticis izdots “atzinums”. No vienas puses, Komisijai ir pienākums veikt šo pārbaudi strikti noteiktā triju mēnešu termiņā, skaitot no brīža, kad attiecīgā dalībvalsts ir paziņojusi par pasākumiem, un šajā nolūkā tai ir jākonsultējas ar kontaktkomiteju, kura savukārt izdod atzinumu atbilstoši Direktīvas 3.a panta 2. punktam. No otras puses, Komisija tiesas sēdē atzina, ka tai bija jāveic detalizēta pārbaude par šo pasākumu saderīgumu ar Kopienu tiesībām, jo Komisijai īpaši ir jānodrošina Direktīvas noteikumu, kā arī pakalpojumu sniegšanas brīvības un konkurences tiesību normu ievērošana.
- 98 Otrkārt, ņemot vērā Direktīvas 3.a pantā izveidoto sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu režīma sistēmu, nevar uzskatīt, kā to apgalvo Komisija, ka tā nav ne šo pasākumu pārbaude, ne to publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, kas rada pienākumu pārējām dalībvalstīm ievērot pienākumus, ko tām uzliek Direktīvas 3.a panta 3. punkts.
- 99 Pirmkārt, kontroles procedūra, kas ir Komisijas pienākums saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu, paredz nodrošināt šo pasākumu saderīgumu ar Kopienu tiesībām (Direktīvas 97/36 18. apsvērums).
- 100 Šajā sakarā attiecībā uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu pārbaudes procedūras norisi Komisija savā 1998. gada 23. decembra vēstulē (skat. 12. punktu iepriekš) it īpaši norāda:

“Pielikumā jūs atradīsiet provizoriskos Komisijas dienestu veiktās paziņoto pasākumu pārbaudes rezultātus. [...] Komisija secina, ka, gaidot plašākus precizēju-

mus no jūsu iestāžu puses attiecībā uz vairākiem svarīgiem jautājumiem, tā formāli nevar uzsākt pasākumu, attiecībā uz kuriem Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdz savstarpējo atzīšanu no pārējo dalībvalstu puses, saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudi.”

- 101 Tomēr šie paši Komisijas rakstītās vēstules noteikumi apstiprina Direktīvas 3.a panta 2. un 3. punkta interpretāciju, kas izteikta 98. un 99. punktā zemāk, saskaņā ar kuru paziņoto valsts pasākumu savstarpējā atzīšana ir atkarīga no to saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudes.
- 102 Turklāt paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaude, kas ir Komisijas pienākums, zaudētu savu nozīmi, ja šo pasākumu pārbaudi ierobežotu ar to savstarpējo atzīšanu no pārējo dalībvalstu puses. Pieņemot, ka savstarpējās atzīšanas mehānisms varētu attiekties uz valsts pasākumiem, kurus Komisija uzskata par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām, nevarētu izvairīties no tiesiskās nenoteiktības riska pastāvēšanas un tirgus traucēšanas, lai gan šādus riskus aizliedz Direktīvas 97/36 19. apsvērums. Ar Kopienu tiesībām nesaderīgu valsts pasākumu savstarpējā atzīšana turklāt neļautu nodrošināt līdzsvaru starp televīzijas pakalpojumu brīvu apriti un vajadzību likt šķēršļus tam, ka varētu apiet valsts pasākumus, kas paredzēti, lai aizsargātu vispārējas leģitīmas intereses, ko vienlīdz paredz šīs direktīvas 19. apsvērums.
- 103 No otras puses, faktu, ka valsts pasākumu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī*, kas ļauj pārējām dalībvalstīm par tiem uzzināt, lai tās varētu ievērot pienākumus, kas izriet no 3.a panta 3. punkta, var notikt tikai pēc tam, kad Komisija, beidzoties šai pārbaudei, ir konstatējusi to saderīgumu ar Kopienu tiesībām, turklāt apstiprina dažādi pierādījumi lietas materiālos.

- 104 Vispirms, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu pārbaudes procedūras norise atbilst šai interpretācijai. Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste pirmo reizi par pasākumiem Komisijai paziņoja 1998. gada 25. septembrī, un, kā tikko tika teikts, ar 1998. gada 23. decembra vēstuli Komisija tai darīja zināmu, ka atsevišķi šo pasākumu aspekti rada problēmas attiecībā uz to saderīgumu ar Kopienas tiesībām. Ar 2000. gada 5. maija vēstuli Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nosūtīja grozītu šo pasākumu versiju. Tomēr tikai šie pēdējie pasākumi, ko Komisija uzskatīja par saderīgiem ar Kopienas tiesībām, tika publicēti *Oficiālajā Vēstnesī* pēc tam, kad Komisija ar apstrīdēto vēstuli bija informējusi Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti par to saderīgumu ar Kopienas tiesībām.
- 105 Savā 2001. gada 22. janvāra vēstulē Komisija turklāt atbildēja prasītājam, ka “juridiskā ziņā, piemērojot direktīvas 3.a panta 2. punktu, pasākumu publicēšana ir Komisijas veiktās (pozitīvās) pārbaudes rezultāts” (skat. 21. punktu iepriekš).
- 106 Otrkārt, Komisijas nostāju šajā jautājumā apstiprina vairāki lietas materiāliem pievienotie dokumenti, kuru autore ir Komisija. Tā Direktīvas 3.a pantam veltītā interneta lapā, ko prasītāja iesniedza savu apsvērumu par nepieņemamību pielikumā, Komisija norāda, ka, “ja šādas [to saderīguma ar Kopienas tiesībām] pārbaudes rezultāti ir pozitīvi, pasākumi tiek publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*”. Komisijas nostāja ir vienlīdz redzama no tās darba dokumenta CCTVSE (97) 9/3, kas iesniegts pēc Pirmās instances tiesas lūguma, saskaņā ar kuru ir noteikts, ka “tiesiskā noteiktība prasa, lai ātras pārbaudes laikā tiek novērtēts attiecīgo pasākumu saderīgums ar Kopienas tiesībām, un ka — pozitīva rezultāta gadījumā — šie pasākumi tiek publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*”, vai ka “no iepriekš minētā izriet, ka tikai uz īpašiem valsts pasākumiem, kas ir 3.a panta 1. punkta piemērošanas jomā, plānojot tos pārbaudīt un, iespējams, publicēt, var attiecināt paziņošanas Komisijai procedūru” vai turklāt, ka, “ja pārbaudes rezultāts ir pozitīvs, attiecīgie pasākumi tiks publicēti [*Oficiālajā Vēstnesī*]”.

- 107 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijai saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu ir lēmējvara un ka apstrīdētā vēstule rada noteiktas tiesiskas sekas, lai arī tas varētu būtu pretrunā faktam, ka Direktīvas 89/552 3.a pants skaidri nenorāda uz Komisijas pieņemtu "lēmumu".
- 108 Komisijas un Francijas Republikas arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētā vēstule ir lēmums par tūlītēju pienākumu neizpildes procedūras neuzsākšanu pret attiecīgo dalībvalsti, līdz ar to tiek noraidīts. Jebkurā gadījumā, pieņemot, ka Komisija konstatē paziņoto pasākumu nesaderīgumu ar Kopienu tiesībām un ka paziņojošā dalībvalsts nenovērš šo nesaderīgumu, pietiek ar to, ka Komisija npublicē šos pasākumus *Oficiālajā Vēstnesī*, lai tiem nebūtu iedarbības savstarpējās atzīšanas mehānisma ietvaros, ko nosaka Direktīvas 3.a panta 3. punkts.
- 109 Arguments, saskaņā ar kuru prasītāja var apstrīdēt attiecīgos pasākumus Apvienotās Karalistes tiesās, nav atbalstāms tāpēc, ka pārbaude, ko tā lūdz veikt Pirmās instances tiesai šajā lietā, ir tikai par Komisijas veiktā šo pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām konstatējumu, lai īstenotu īpaši svarīgu pasākumu savstarpējās atzīšanas mehānismu, ko ievieš Direktīvas 3.a panta 3. punkts. Šajā kontekstā atsaukšanās uz iepriekš minēto Lordu palātas spriedumu lietā *R v. ITC, ex parte TV Danmark [2001] UKHL 42* ir neatbilstoša, jo minētajā lietā Dānijas raidorganizācija prasību iesniedza atbilstoši Apvienotās Karalistes tiesībām par šīs dalībvalsts kompetento iestāžu lēmumu, ar kuru tai tikai liegts iegūt ekskluzīvas tiesības translēt piecas FIFA Pasaules kausa kvalifikācijas spēles, ko Dānijas Karaliste bija iekļāvusi sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstā. Šis prāvas priekšmets bija Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes saskaņā ar savstarpējās atzīšanas mehānismu veiktās piemērošanas attiecībā uz Dānijas pasākumu apstrīdēšana un nevis, kā šajā lietā, Komisijas lēmuma, ar kuru konstatē to saderīgumu ar Kopienu tiesībām, apstrīdēšana.

- 110 Visbeidzot, atbildētājas arguments, saskaņā ar kuru fakts, ka tai nav juridisku saistību, ir apstiprināts ar apstrīdētajā vēstulē izmantoto formulējumu par to, ka nepastāv motivēts Komisijas kolēģijas locekļu lēmums, un par izvēli publicēt paziņotos, par saderīgiem ar Kopienu tiesībām atzītos pasākumus *Oficiālā Vēstneša* C sērijā “Paziņojumi un informācija”, nevis L sērijā “Tiesību akti”, arī ir noraidāms. Pietiek norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru forma, kādā akti vai lēmumi ir pieņemti, principā nav svarīga attiecībā uz iespēju tos apstrīdēt, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, un ka pēc to satura ir nosakāms, vai tie ir apstrīdami akti EKL 230. panta izpratnē (skat. 89. punktu iepriekš).
- 111 No iepriekš minētajiem tiesiskajiem un faktiskajiem apsvērumiem kopumā izriet, ka apstrīdētā vēstule rada obligātas tiesiskas sekas un ir lēmums EKL 249. panta izpratnē. Tātad, tā kā apstrīdētā vēstule ir apstrīdams akts EKL 230. panta izpratnē, šis nepieņemamības pamats ir noraidāms.

b) Par prasītājas tiesībām iesniegt prasību tiesā

- 112 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var iesniegt prasību par lēmumiem, kas, pat ja tie pieņemti lēmuma formā un ir adresēti citai personai, to skar tieši un individuāli.
- 113 Šajā lietā, tā kā Komisija atsauca uz prasības nepieņemamību, jo prasītājam nav tiesību vērsties tiesā, ir jānosaka, vai ar apstrīdēto vēstuli prasītāja ir skarta tieši un individuāli.

Par to, vai prasītāja ir skarta tieši

— Lietas dalībnieku argumenti

- 114 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika, atsaucas uz Tiesas 1998. gada 5. maija spriedumu lietā C-386/96 P *Dreyfus/Komisija* (*Recueil*, I-2309. lpp.), kā arī uz Pirmās instances tiesas 2000. gada 13. decembra spriedumu lietā T-69/99 *DSTV/Komisija* (*Recueil*, II-4039. lpp., 24. punkts).
- 115 Tā uzsver, ka šajā lietā prasītājas tiesiskais stāvoklis nav skarts, uzskatot, ka gan Direktīva, gan Apvienotās Karalistes tiesību akti attiecas tikai uz televīzijas raidorganizāciju tiesībām un pienākumiem, un to, ka tās var tieši raidīt sarakstā iekļautu notikumu tikai ar zināmiem nosacījumiem. Prasītāju varētu ietekmēt tikai netiešas ekonomiskas sekas, kas būtu saistītas ar risku, ka televīzijas raidorganizācijas atteiktos maksāt [noteikto] cenu, kas nebūtu tikpat augsta kā tā, ko tā bija cerējusi iegūt, pārdodot savu *FIFA* Pasaules kausa spēļu translācijas tiesību apakšlicenci.
- 116 Turklāt Komisija atzīmē, ka tikai atsevišķi 1996. gada Likuma par apraidi noteikumi, lasot tos kopā ar *ITC* Sporta un citu sarakstā ietverto pasākumu kodeksu, tieši ietekmēja prasītāju. Francijas Republika šajā sakarā uzsver, ka prasītājas ciestās sekas izriet nevis no apstrīdētās vēstules, bet gan no Apvienotajā Karalistē spēkā esošajiem tiesību aktiem, starp kuriem ir sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu saraksts. Lai arī tās ekonomiskā situācija bija skaidra, stājoties spēkā 1996. gada Likumam par apraidi, jo pasākumu saraksts jau bija izveidots un sevī ietvēra *FIFA* Pasaules kausa finālu, prasītāja nekad nav apstrīdējusi Apvienotās Karalistes tiesību aktus vai Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteikto sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu.

- 117 Šajā sakarā, paredzot apstrīdētos pasākumus, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste ir vienkārši izmantojusi savu likumdevēja rīcības brīvību. Direktīvas 3.a panta 1. punkts piešķir dalībvalstīm iespēju veikt pasākumus saistībā ar sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem. Attiecībā uz paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudi Komisija un Parlaments apgalvo, ka tā ir salīdzināma ar Direktīvas 2.a panta 2. punktā noteikto procedūru, par kuru Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka akts, ko Komisija ir pieņēmusi uz šī pamata, prasītāju tieši neskar (iepriekš minētais spriedums lietā *DSTV/Komisija*, 26. un 27. punkts).
- 118 Komisija uzsver, ka šajā lietā tā ir veikusi Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudi pēc to pieņemšanas un ka tikai šie pasākumi varēja tieši skart prasītājas ekonomiskās intereses.
- 119 Tā iebilst pret prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* sekas ir pienākumu uzlikšana pārējām dalībvalstīm. Jebkurā gadījumā šis apstāklis neliecina par to, ka apstrīdētais akts skar prasītāju tieši. Pārējām dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, ka to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas ievēro sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu, ko izveidojusi Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, tomēr tās to dara, piemērojot savas valsts normas. Tādējādi Komisijas veiktā novērtējuma par paziņoto pasākumu saderīgumu īstenošana nav “pilnīgi automātiska” un neizriet tikai no Kopienu tiesiskā regulējuma.
- 120 Turklāt Komisija atzīmē, ka, pat ja iepriekšēja paziņoto pasākumu pārbaude liek pārējām dalībvalstīm nodrošināt, ka to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas ievēro sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu, tam nav nekādas nozīmes šajā lietā. Neliekas ticami, ka prasītāja varētu pārdot savu translācijas tiesību apakšlicenci

Apvienotajā Karalistē televīzijas raidorganizācijai, kas nav reģistrēta Apvienotajā Karalistē, jo šīs tiesības tiek nodotas atbilstoši valsts noteikumiem. Valsts līmenī televīzijas raidorganizāciju ieņēmumi rodas no reklāmas, kas adresēta valsts sabiedrībai, no valsts licenču maksas vai valsts abonentmaksas maksas televīzijai. Tā kā šo organizāciju interesēs līdz ar to ir translēt valsts sabiedrībai, tikai tās organizācijas, kas raida lielai daļai valsts iedzīvotāju, piekristu par ļoti sadārdzinātu cenu iegādāties prasītājam piederošās televīzijas translācijas tiesības. Līdz ar to, tā kā potenciālās šo tiesību apakšlicences īpašnieces Apvienotajā Karalistē ir organizācijas, kas ir Apvienotās Karalistes iestāžu jurisdikcijā, prasītāju tieši skar tikai valsts pasākumi.

121 Komisija šajā sakarā vērš uzmanību uz to, ka Apvienotajā Karalistē teletranslācijas tirgus ir viens no visvairāk konkurējošiem tirgiem Eiropā un ka 25 % televīzijas raidorganizāciju, kas darbojas šajā sektorā, ir licence visai Apvienotās Karalistes teritorijai.

122 Šādos apstākļos, pat pieņemot, ka paziņoto pasākumu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* rada pienākumu pārējām dalībvalstīm pildīt Direktīvas 3.a panta 3. punktu, šis apstāklis lietā ir nebūtisks.

123 Komisija tādējādi secina, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu pārbaude un publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* prasītāju tieši neskar.

124 Prasītāja pilnībā apstrīd Komisijas argumentāciju.

- 125 Tā būtībā uzsver, ka ir tieši ietekmēts tās tiesiskais stāvoklis, jo ar apstrīdēto vēstuli apstiprinātie Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pasākumi atstāj ietekmi uz nosacījumiem, kādos tā var tālākpārdot savas *FIFA* Pasaules kausa finālposma spēļu tiešās translācijas tiesības Apvienotajā Karalistē. Šajā sakarā tā atsaucas uz 1996. gada Likuma par apraidi 99. un 101. pantu.
- 126 Attiecībā uz sekām pārējās dalībvalstīs prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā vēstule tām uzdod pienākumu sekot, lai televīzijas raidorganizācijas ievērotu attiecīgos pasākumus. Šajā sakarā pārējo valstu jurisdikcijā esošajām televīzijas raidorganizācijām uzliktie pienākumi būtu automātiski un izrietētu vienīgi no Kopienas tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpposma noteikumus. Šīm dalībvalstīm nebūtu pienākuma nodrošināt, lai to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas ievērotu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paredzētos pasākumus, tik ilgi, kamēr Komisija nebūtu pieņēmusi lēmumu, ar kuru tiktu konstatēts paziņoto pasākumu saderīgums ar Kopienas tiesībām. Direktīvas 3.a panta 3. punkts būtu transponēts lielākās daļas dalībvalstu tiesībās, un tas attiektos uz visiem paziņotajiem valsts pasākumiem, ko ir apstiprinājusi un publicējusi Komisija.
- 127 Prasītājai ir grūtības pārdot savu ekskluzīvo tiesību izmantošanas licenci televīzijas raidorganizācijai, kas atrodas citā dalībvalstī, un šādos apstākļos Komisija nevar likumīgi apgalvot, ka apstrīdētā vēstule nerada tiesiskas sekas attiecībā uz televīzijas raidorganizācijām.
- 128 Prasītāja vienlīdz uzsver, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija, iepriekš minētais (27. punktā) spriedums lietā *DSTV/Komisija* attiecībā uz Direktīvas 2.a panta 2. punktu šajā lietā nav piemērojams, jo pasākumi Komisijai ir paziņoti saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu pirms to stāšanās spēkā. Tādējādi ir neiespējami

uzskatīt, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņotie pasākumi pastāv neatkarīgi no Komisijas lēmuma, jo to pastāvēšana ir atkarīga no pārbaudes, ko veikt ir Komisijas pienākums, pabeigšanas.

- 129 Visbeidzot, prasītāja iebilst pret Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru nav ticams, ka Apvienotajā Karalistē neregistrēta televīzijas raidorganizācija vēlētos iegādāties FIFA Pasaules kausa finālspēļu tiešās translācijas tiesības Apvienotajā Karalistē.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 130 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai pieņemtais Kopiesas akts skartu privātpersonu tieši EKL 230. panta ceturrtās daļas izpratnē, tam ir tieši jāietekmē ieinteresētās personas tiesiskā situācija un tā pieņemšanai jābūt automātiskai un jāizriet tikai no Kopiesu tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citas starpnormas (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dreyfus/Komisija*, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 131 Šajā lietā, lai atbilstoši judikatūrai noteiktu, vai apstrīdētā vēstule skar prasītāju tieši, ir jāpārbauda abi prasītājas apsvērtie gadījumi, proti, tas, ka FIFA Pasaules kausa finālspēļu televīzijas translācijas tiesības, kuras prasītājai pieder 2002. un 2006. gadam, tiek pārdotas ar mērķi tās pārraidīt Apvienotajā Karalistē televīzijas raidorganizācijai, kura atrodas Apvienotās Karalistes jurisdikcijā, un tas, ka šīs tiesības tiek pārdotas organizācijai, kas reģistrēta citā dalībvalstī.

- 132 Attiecībā uz pirmo gadījumu prasītāja apgalvo, ka paziņotie pasākumi “iedragā [šo] produktu tirgus pamatus attiecībā uz Apvienotajā Karalistē dzīvojošiem klientiem”. Lai ievērotu Apvienotajā Karalistē spēkā esošos tiesību aktus, prasītāja ekskluzīvo licenci vairs nevarētu pārdot televīzijas kanālam, kas reģistrēts Apvienotajā Karalistē.
- 133 Tomēr, pieņemot, ka attiecīgā televīzijas raidorganizācija ir reģistrēta Apvienotajā Karalistē, ir svarīgi konstatēt, ka paši Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes ieviestie pasākumi tiek piemēroti tieši, tā ka šo pasākumu apstiprināšana no Komisijas puses ar mērķi tos savstarpēji atzīt neietekmē to piemērošanu šajā dalībvalstī.
- 134 Turklāt ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 2. punktu dalībvalstis paziņo Komisijai apstiprinātos vai paredzētos pasākumus. Šajā lietā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes apstiprinātie pasākumi, kā to tiesas sēdē apstiprināja Komisija, stājās spēkā pirms to paziņošanas Komisijai 2000. gada 5. maijā un līdz ar to pasākumu paziņošanas brīdī jau varēja radīt tiesiskas sekas šajā dalībvalstī.
- 135 Komisija ar apstrīdēto vēstuli šajos apstākļos nevarēja piešķirt Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei iepriekšēju atļauju apstiprināt šos pasākumus. Komisija nav arī atļāvusi retroaktīvi uzturēt spēkā šos pasākumus, lai tos piemērotu Apvienotajā Karalistē (skat. šajā sakarā Tiesas 1971. gada 23. novembra spriedumu lietā 62/70 *Bock/Komisija*, *Recueil*, 897. lpp.), bet gan ir atļāvusi šīs dalībvalsts pasākumu atzīšanu citās dalībvalstīs.

136 Šajā sakarā prasītājas arguments par faktu, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste pirmo reizi paziņoja pasākumus Komisijai ar 1998. gada 25. septembra vēstuli, nav atbilstošs, jo Komisija 1998. gada 23. decembra vēstulē ir paudusi uzskatu, ka tā saskata saderīguma ar Kopienas tiesībām problēmas un npublicēs tos *Oficiālajā Vēstnesī*. Turklāt, tā kā atsevišķi iepriekš paziņotie pasākumi to paziņošanas dienā jau bija spēkā, nemainīgs paliek fakts, ka visi pasākumi, ko Komisija ar apstrīdēto vēstuli atzina par saderīgiem ar Kopienas tiesībām, šajā paziņošanas brīdī jebkurā gadījumā bija spēkā Apvienotajā Karalistē.

137 Tātad, ja prasītāja nodod savas *FIFA* Pasaules kausa finālspēļu televīzijas translācijas tiesības Apvienotajā Karalistē reģistrētai televīzijas raidorganizācijai ar mērķi šīs spēles pārraidīt šajā valstī, Apvienotās Karalistes apstiprinātie pasākumi pastāv tiesiski autonomi attiecībā uz apstrīdēto vēstuli (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *DSTV/Komisija*, 25. punkts). Tā kā paziņotie pasākumi ir piemērojami Apvienotajā Karalistē reģistrētām televīzijas raidorganizācijām saskaņā ar šajā dalībvalstī spēkā esošo valsts likumu un nevis saskaņā ar Komisijas lēmumu, prasītāja ar apstrīdēto vēstuli nav skarta tieši EKL 230. panta ceturrtās daļas izpratnē un līdz ar to nevar celt prasību par tās atcelšanu.

138 Attiecībā uz otro gadījumu par to, ka prasītāja nodotu savas *FIFA* Pasaules kausa finālspēļu translācijas tiesības televīzijas raidorganizācijai, kas ir dibināta citā dalībvalstī, nevis Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajā Karalistē, ar mērķi šīs spēles raidīt šajā dalībvalstī, ir jākonstatē, ka šai otrai dalībvalstij ir pienākums, piemērojot Direktīvas 3.a panta 3. punktu, nodrošināt, lai šī organizācija neizvairītos no Komisijas apstiprināto un *Oficiālajā Vēstnesī* publicēto pasākumu ievērošanas.

- 139 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka dalībvalstīm uzliktais pienākums ir ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošināt savu tiesību aktu ietvaros, lai raidorganizācijas, kas ir to jurisdikcijā, izmantotu savas ekskluzīvās tiesības, ko tās ir iegādājušās pēc Direktīvas publicēšanas, tādā veidā, lai atbilstoši šīs citas dalībvalsts saskaņā ar 3.a panta 1. punktu pieņemtajiem noteikumiem neliegtu vērā ņemamai citas dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot notikumiem, ko šī cita dalībvalsts ir noteikusi saskaņā ar 3.a panta 1. un 2. punktu.
- 140 Dalībvalstīm, kurām direktīva ir adresēta, ir pienākums savas attiecīgās tiesību sistēmas ietvaros ieviest visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu pilnu šīs direktīvas iedarbību atbilstoši tās mērķim, un šajā kontekstā it īpaši transponēt 3.a panta 3. punktu.
- 141 Iestāžu veiktās kontroles ietvaros atbilstoši savstarpējās atzīšanas mehānismam pārējām dalībvalstīm ir jānodrošina, lai televīzijas raidorganizācijas, kas vēlas translēt noteiktu šīs dalībvalsts notikumu un kuras ir to jurisdikcijā, neapietu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņotos pasākumus.
- 142 Tomēr, kā jau ir iepriekš konstatēts (skat. 94. punktu iepriekš), tikai Komisijas lēmums, ar kuru tiek konstatēts Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu saderīgums ar Kopienas tiesībām un kas paredz sekojošu šo pasākumu publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*, ļauj padarīt efektīvu savstarpējās atzīšanas mehānismu, iedarbinot pārējo dalībvalstu pienākumu ievērot saistības, ko tām šajā sakarā uzliek Direktīvas 3.a panta 3. punkts.
- 143 Tātad šajā gadījumā apstrīdētā vēstule apstiprina *ex nunc* Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paredzētos pasākumus tikai tādēļ, lai tos savstarpēji atzītu pārējās dalībvalstis.

- 144 Šajā kontekstā attiecībā uz Komisijas piesaukto iepriekš minēto spriedumu lietā *DSTV/Komisija* ir jānorāda, ka Direktīvas 2.a panta 2. punkta otrā daļa, par ko bija lieta, kurā tika pieņemts šis spriedums, paredz *a posteriori* kontrolēt kādas dalībvalsts paredzēto pasākumu ar mērķi aizliegt translēt tās teritorijā raidījumus no citām dalībvalstīm saderīgumu ar Kopienu tiesībām, nevis kontrolēt saderīgumu ar tām Kopienu tiesībām, kas atļauj valsts pasākumu savstarpējo atzīšanu.
- 145 Turklāt atšķirībā no īpašā noteikuma, par ko ir lieta, kurā pieņemts iepriekš minētais spriedums lietā *Artegodan* u.c./Komisija, uz ko atsaucas Parlaments, Direktīvas 3.a panta 2. punkts piešķir Komisijai lēmējpilnvaras, kas nodrošina savstarpējās atzīšanas mehānisma lietderīgo iedarbību un neparedz ieviest tikai konsultatīva rakstura procedūru.
- 146 Turklāt, tā kā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paredzēto pasākumu savstarpējā atzīšana ir atkarīga no to apstiprināšanas Komisijā un sekojošas to publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*, ir jākonstatē, ka apstrīdētā vēstule ar šo publikāciju nedod valsts iestādēm nekādu rīcības brīvību to pienākumu īstenošanā. Lai gan kontroles, kas valsts iestādēm ir jāveic savstarpējās atzīšanas mehānisma ietvaros, nosacījumus nosaka katra dalībvalsts pati atbilstoši tās tiesību aktiem, kas transponē Direktīvas 3.a panta 3. punktu, nemainīgs paliek fakts, ka šīm iestādēm ar to jurisdikcijā esošo televīzijas raidorganizāciju starpniecību ir jānodrošina attiecīgo notikumu, ko dalībvalsts ir noteikusi savos Komisijas apstiprinātajos un *Oficiālajā Vēstnesī* publicētajos pasākumos, translācijas nosacījumi.
- 147 Visbeidzot, attiecībā uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru tikai Apvienotajā Karalistē reģistrētām televīzijas raidorganizācijām ir interese iegādāties no prasītājas *FIFA* Pasaules kausa finālspēļu translācijas tiesības raidīšanai Apvienotajā Karalistē, ir jānorāda, ka šāds pieņēmums liedz Direktīvas 3.a panta 3. punktam lietderīgu iedarbību. Ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 97/36 18. un 19. apsvērumu šī panta

mērķis ir nodrošināt sabiedrībai brīvu piekļuvi to pasākumu translācijai, kuri tiek uzskatīti par dalībvalstu sabiedrībai īpaši svarīgiem, un, pamatojoties uz savstarpējās atzišanas principu, pieprasīt dalībvalstīm, lai tās nodrošina, ka to jurisdikcijā esošās raidorganizācijas ņem vērā notikumu sarakstus, ko ir izveidojusi cita dalībvalsts, lai neliegtu ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot līdz šīs dalībvalsts noteiktajiem notikumiem.

148 Lietas, kurā pieņemts iepriekš minētais Lordu palātas spriedums *R. v. ITC, ex parte Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42*, faktiskais konteksts, kaut arī tas attiecas uz Dānijas Karalistes noteiktiem pasākumiem, turklāt apstiprina, ka pastāv situācijas, kurās tiek ieviests savstarpējās atzišanas mehānisms, ko nosaka Direktīvas 3.a panta 3. punkts. Otrkārt, Komisija savā trešajā ziņojumā par Direktīvas piemērošanu (*COM/2001/009 final*) Padomei, Eiropas Parlamentam un Ekonomikas un sociālajai komitejai norāda, ka Apvienotās Karalistes jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas ir trīsreiz translējušas pasākumus, kas iekļauti Dānijas Karalistes sarakstā, tādējādi liedzot ievērojamai daļai Dānijas sabiedrības iespēju sekot līdz šiem notikumiem.

149 Šajos apstākļos, neievērojot neargumentētos Komisijas apgalvojumus attiecībā uz Apvienotās Karalistes televīzijas translācijas tirgus savdabīgumu (skat. 121. punktu iepriekš), nevar tikt uzskatīts, ka *FIFA* Pasaules kausa fināla teletranslācijas tiesības šajā dalībvalstī noteikti iegādāsies šajā pašā valstī reģistrēta televīzijas raidorganizācija.

150 Līdz ar to apstrīdētā vēstule tieši skar prasītāju tādējādi, ka tā ļauj īstenot savstarpējās atzišanas mehānismu citās dalībvalstīs attiecībā uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņotajiem pasākumiem, un Komisijas norādītais nepieņemamības pamats ir jānoraida.

Par to, vai prasītāja ir skarta individuāli

— Lietas dalībnieku argumenti

- 151 Komisija apstrīd prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru tā ir individuāli skarta, jo tā pieder pie “slēgtas” uzņēmumu “grupas”, kam pirms Direktīvas 3.a panta spēkā stāšanās piederēja ekskluzīvas tiesības translēt Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteiktus, sabiedrībai īpaši svarīgus notikumus.
- 152 Kā uzskata Komisija, šis ekskluzīvo tiesību kritērijs nav atbalstāms, jo tad būtu jāņem vērā visas citas organizācijas un uzņēmumi, kuriem pieder Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sarakstā ietvertu notikumu translācijas tiesības. Tātad šos pārējos teletranslācijas tiesību īpašniekus, iespējams, šis saraksts skar vēl nozīmīgāk nekā prasītāju.
- 153 Atšķirībā no Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sarakstā uzskaitīto sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu teletranslācijas tiesību īpašniekiem to uzņēmumu vai organizāciju, kas varētu būt noslēguši licences līgumus ar kādu no šiem [tiesību] īpašniekiem, varētu būt daudz, un Komisijai nav iespējams tos identificēt. Līdz ar to nevar pieņemt, ka prasītāja pieder “slēgtam” uzņēmumu “lokam”.
- 154 Turklāt ne prasītāju, ne Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteikto sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu teletranslācijas tiesību īpašniekus Komisijas pasākums nevarētu skart individuāli tikai tādēļ, ka tas ietekmē to ekonomisko darbību (skat. šajā sakarā Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. decembra spriedumu lietā T-113/99 *Galileo* un *Galileo International*/Padome, *Recueil*,

II-4141. lpp.). Prasītājas ekonomisko darbību varētu skart paziņotie pasākumi un netieši — to apstiprināšana Komisijā. Tomēr nevar būt runa par jebkādu ietekmi uz tās tiesisko statusu.

155 Prasītāja atsauca arī uz to, ka individuāli ir skarts uzņēmums, kurš vairākkārt ir rakstījis Komisijai, lai paustu savas raizes par Direktīvas 3.a panta 1. punkta ieviešanu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajā Karalistē. Tomēr, kā uzskata Komisija, šajā kontekstā varētu ņemt vērā tikai prasītājas 2000. gada 14. jūlija vēstuli, jo pārējās vēstules ir rakstītas pēc Komisijas nostājas par paziņoto pasākumu saderīgumu ar Kopienas tiesībām pieņemšanas. Jebkurā gadījumā nevienam no šīm vēstulēm nevarētu kvalificēt kā sūdzību, jo to mērķis nebija lūgt Komisiju veikt pasākumus attiecībā uz attiecīgo dalībvalsti, bet gan tikai ietekmēt tās veikto paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienas tiesībām pārbaudi. Vēstuļu nosūtīšana Komisijai neindividualizē uzņēmumu.

156 Francijas Republika īpaši atsauca uz Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumu lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.) un 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome (*Recueil*, I-6677. lpp.) un atgādina, ka akta vispārējais spēks un normatīvais raksturs netiek apšaubīts ar iespēju vairāk vai mazāk precīzi noteikt to tiesību subjektu skaitu vai pat identitāti, uz kuriem tas attiecas noteiktā brīdī, jo nav strīda par to, ka šo piemērošanu veic atbilstoši objektīvai tiesiskai vai faktiskai situācijai, ko nosaka akts attiecībā uz tā mērķi (Pirmās instances tiesas 1995. gada 29. jūnija rīkojums lietā T-183/94 *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1941. lpp., 48. punkts). Tomēr, kaut arī prasītāja ir FIFA Pasaules kausa finālspēļu translācijas tiesību īpašniece 2002. un 2006. gadam, šis apstāklis nav pietiekošs, lai to individualizētu EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, salīdzinot ar visiem pārējiem uzņēmējiem, kas varētu iegādāties vai iegūt šajā sarakstā ietvertos pasākumu teletranslācijas tiesības.

157 Prasītāja būtībā iebilst, ka tā ir skarta individuāli, ņemot vērā, pirmkārt, tās piederību “slēgtam” uzņēmumu “lokam”, kas iegādājies Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sarakstā esošu notikumu translācijas tiesības pirms ierosinājuma pieņemt Direktīvas 3.a pantu un, pirms stājās spēkā Komisijai paziņotie Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pasākumi. Šī loka ietvaros viņa tiktu skarta īpaši un atšķirīgi no pārējiem translācijas tiesību īpašniekiem. Otrkārt, tā ir skarta individuāli sakarā ar savu dalību Komisijas veiktajā paziņoto pasākumu saderīguma ar Kopienu tiesībām pārbaudes procedūrā. Šajā kontekstā tā īpaši norāda uz to, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi tai saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 1. punktu uzlikto pienākumu izveidot savu sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu atbilstoši skaidrai un pārskatāmai procedūrai.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

158 Attiecībā, pirmkārt, uz īpašībām, kas tai ir raksturīgas, prasītāja uzsver, ka tā iegādājās Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sarakstā ietverta notikuma translācijas tiesības pirms tā stāšanās spēkā un arī pirms ierosinājuma pieņemt Direktīvas 3.a pantu.

159 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru subjekti, kas nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka ir skarti individuāli, tikai tad, ja šis lēmums tos skar to noteiktu un tiem raksturīgu īpašību dēļ vai kādas tos raksturojošas faktiskas situācijas, salīdzinot ar visām pārējām personām, dēļ, kas tādēļ tos individualizē tāpat kā tos, kuriem lēmums ir adresēts (iepriekš minētais Tiesas spriedums lietā *Plaumann/Komisija*, 223. lpp., un 1994. gada 18. maija spriedums lietā *C-309/89 Codorníu/Padome*, *Recueil*, I-1853. lpp., 20. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 27. aprīļa spriedums lietā *T-435/93 ASPEC u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1281. lpp., 62. punkts).

- 160 Šajā lietā ir jāatgādina, ka prasītājam ekskluzīvi pieder *FIFA* Pasaules kausa finālspēļu, kas ir viens no Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pieņemtajā un Komisijas ar apstrīdēto vēstuli apstiprinātajā sarakstā uzskaitītajiem sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem, teletranslācijas tiesības 2002. un 2006. gadam.
- 161 Televīzijas raidorganizācijām, kas ir citu dalībvalstu, nevis Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes jurisdikcijā, līdz ar to ir jāsaazinās ar prasītāju kā šī pasākuma translācijas tiesību aģentu, lai iegūtu pasākuma televīzijas pārraides licenci.
- 162 Ir taisnība, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes saskaņā ar Direktīvas 3.a panta 1. punktu paredzētie un Komisijas ar apstrīdēto vēstuli atbilstoši šī panta 2. punktam apstiprinātie pasākumi uzliek ierobežojumus televīzijas raidorganizācijām attiecībā uz ekskluzīvu sarakstā ietverto sabiedrībai īpaši svarīgu pasākumu translāciju, izņemot tās raidorganizācijas, kuras jau ir ieguvušas tiesības pirms attiecīgo pasākumu spēkā stāšanās. Šie ierobežojumi tomēr ir saistīti ar vispārīgi un abstrakti izteiktiem nosacījumiem, kādiem pastāvēt, šīs televīzijas raidorganizācijas iegādājas savas ekskluzīvās translācijas tiesības no šo tiesību īpašniekiem.
- 163 Saskaņā ar 1996. gada Likuma par apraidi, ko groza 2000. gada Noteikumi par televīzijas apraidi, IV sadaļas 98. un 101. pantu:

“98 — 1) Šīs sadaļas mērķiem televīzijas programmu pakalpojumi un satelītraidī-

šanas pakalpojumi attiecībā uz [Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ)] tiek iedalīti šādās divās kategorijās:

- a) televīzijas programmu pakalpojumi un satelītraidīšanas pakalpojumi EEZ, kas līdz jaunam rīkojumam atbilst prasītajiem nosacījumiem, un
  - b) visi pārējie televīzijas programmu pakalpojumi un satelītraidīšanas pakalpojumi EEZ.
- 2) šī panta ietvaros “obligātie nosacījumi”, kādiem pakalpojumam ir jāatbilst, ir šādi:
- a) pakalpojuma saņemšana ir bezmaksas, un
  - b) pakalpojums ir jāuztver vismaz 95 % Apvienotās Karalistes iedzīvotāju.”

“101-1) Visi televīzijas programmu, ko paredzēts uzņemt visā vai daļā Apvienotās Karalistes teritorijas, piegādātāji, kas nodrošina pakalpojumu atbilstoši vienai no divām 98. panta 1. punktā definētajām kategorijām (“pirmais pakalpojums”), var tieši raidīt šī pakalpojuma ietvaros sarakstā iekļautu notikumu bez iepriekš saņemtas komisijas (*ITC*) piekrišanas tikai tad, ja:

- a) cits televīzijas programmu piegādātājs, kas nodrošina šajā punktā definētu pakalpojumu (“otrais pakalpojums”), nav iegādājies tiesības iekļaut tajās tiešo visa notikuma vai šī notikuma daļas translāciju, un

- b) teritorija, kurā otrais pakalpojums tiek raidīts, pilnībā nosedz visu vai gandrīz pilnībā aptver teritoriju, kurā tiek uztverts pirmais pakalpojums.

[..]

101-4) 101. panta 1. punkts netiek piemērots, ja televīzijas programmu piegādātājs, kas nodrošina pirmo pakalpojumu, izmanto tiesības, kas iegūtas pirms šī panta spēkā stāšanās.” [Neoficiāls tulkojums]

¹⁶⁴ Šajā kontekstā, runājot par piekrišanu, kas jāsaņem no *ITC*, uz ko norāda grozītā 1996. gada Likuma par apraidi 101. pants, citēts iepriekš, no visiem Komisijas apstiprinātajiem pasākumiem un it īpaši no *ITC* Sporta un citu sarakstā ietverto pasākumu kodeksa izriet, ka faktori, kas nosaka *ITC* piekrišanu, būtībā ir šādi: ir bijis publisks paziņojums par televīzijas translācijas tiesību pārdošanu, un televīzijas raidorganizācijām ir bijusi reāla iespēja iegādāties šīs tiesības atbilstoši saprātīgiem un taisnīgiem nosacījumiem. Šajā sakarā *ITC* var it īpaši pārbaudīt, vai pārdošanas piedāvājums ir darīts zināms atklāti un vienlaicīgi abām 1996. gada Likuma par apraidi 98. pantā definēto raidorganizāciju kategorijām, vai cena ir taisnīga, saprātīga un nerada diskrimināciju šo divu raidorganizāciju kategoriju starpā un vai piedāvājums ir spēkā attiecībā uz raidorganizācijām saprātīgu laikposmu, kas dod tiem reālas iespējas iegādāties šīs tiesības.

¹⁶⁵ Lai gan prasītāja kā *FIFA* Pasaules kausa finālspēļu televīzijas translācijas tiesību aģente nav nepārprotami minēta šajos noteikumos, tas neizslēdz faktu, ka noteikumi kavē tai brīvi lietot šīs tiesības, apgrūtinot to nodošanu ekskluzīvā kārtā kādai televīzijas raidorganizācijai, kas reģistrēta citā dalībvalstī, nevis Lielbritānijas un

Ziemeļīrijas Apvienotajā Karalistē un kas vēlas raidīt šo notikumu minētajā dalībvalstī.

166 Turklāt, lai gan apstrīdētā vēstule neietekmē līgumu, ko prasītāja ir noslēgusi ar *FIFA*, juridisko spēkā esamību un šī vēstule nekādā veidā nav ietekmējusi šo līgumu izpildi, judikatūras, kas šajā sakarā izklāstīta Tiesas 1985. gada 17. janvāra spriedumā lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., un 1990. gada 26. jūnija spriedumā lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., izpratnē nemainīgs paliek fakts, ka prasītāja iegādājās attiecīgās ekskluzīvās tiesības, pirms stājās spēkā Direktīvas 3.a pants, un *a fortiori* pirms apstrīdētās vēstules.

167 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka apstrīdētā vēstule attiecas uz prasītāju kādu tai raksturīgu īpašību dēļ, proti, kā uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes noteiktu pasākumu translācijas ekskluzīvo tiesību īpašnieci.

168 Tātad prasītāja kā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes paziņoto pasākumu sarakstā ietverta notikuma translācijas ekskluzīvo tiesību īpašniece, kas ir ieguvusi šīs tiesības pirms Apvienotajā Karalistē piemērojamo pasākumu noteikšanas, pirms *a fortiori* tos apstiprināja Komisija, attiecībā uz šīs prasības pieņemamību ir jāuzskata par individuāli skartu ar apstrīdēto vēstuli.

169 Līdz ar to Komisijas norādītie nepieņemamības pamati ir jānoraida.

2. *Par prasītājas prasījumu otrā punkta pieņemamību*

170 Savu prasījumu ietvaros prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu atzīt, ka Direktīvas 3.a pants nav piemērojams un nevarēja kalpot kā apstrīdētās vēstules tiesiskais pamats.

171 Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka Kopienų tiesvedībā nav tiesību, kas ļautu tiesnesim ieņemt nostāju, balstoties uz vispārīgu paziņojumu vai principu (skat. šajā sakarā Pirmās instances tiesas 2001. gada 14. februāra spriedumu lietā T-62/99 *Sodima/Komisija, Recueil*, II-655. lpp., 28. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 7. jūnija rīkojumu lietā T-338/02 *Segi u.c./Padome, Krājums*, II-1647. lpp., 48. punkts; tāpat pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-76/03 *Meister/ITSB, Krājums*, II-1477. lpp., 38. punkts).

172 Šis prasījumu punkts līdz ar to nav pieņemams.

D — *Par lietas būtību*

173 Savas prasības atbalstam prasītāja norāda uz četriem pamatiem, pirmkārt, uz Kopienų tiesību vispārīgo principu pārkāpumu, otrkārt, uz Direktīvas 3.a panta 2. punkta pārkāpumu, treškārt, uz šīs direktīvas 3.a panta 3. punkta nepiemērojamību, un, ceturtkārt, uz būtiskiem formas pārkāpumiem.

174 Vispirms ir jāpārbauda ceturtais pamats par būtiskiem formas pārkāpumiem.

- 175 Šī pamata ietvaros prasītāja īpaši norāda uz argumentu par apstrīdētās vēstules autora, proti, Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora, pilnvaru trūkumu. Tā šajā sakarā apgalvo, ka vēstule nav pieņemta atbilstoši Komisijas noteikumiem par koleģiālo procedūru, deleģēšanu un lēmumu izpildi.
- 176 Lai noraidītu šo argumentu, Komisija savos rakstiskajos iesniegumos un, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu, aprobežojas tikai ar to, ka uzsver, ka apstrīdētā vēstule nav lēmums EKL 249. panta izpratnē un ka līdz ar to Komisijai nav pienākuma ievērot atbilstošos procesuālos noteikumus.
- 177 Tādējādi Komisija, atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstisku jautājumu, un tiesas sēdē ir atzinusi, ka nav notikusi konsultēšanās ar Komisijas kolēģijas locekļiem un ka ģenerāldirektors, kas parakstīja apstrīdēto vēstuli, nebija saņēmis nekādas īpašas pilnvaras no kolēģijas.
- 178 Šajos apstākļos apstrīdēto vēstuli, kura, kā jau tas tika konstatēts, izskatot jautājumu par pieņemamību, ir lēmums EKL 249. panta izpratnē, ietekmē pilnvaru trūkums, un šī iemesla dēļ tā, neizskatot otru argumentu un pārējos trīs pamatus prasības atbalstam, ir jāatceļ.
- 179 Šajā kontekstā Pirmās instances tiesa uzskata, ka nevar apmierināt prasītājas 2005. gada 22. augusta vēstulē izteikto prasību (skat. 44. punktu iepriekš), jo šai prasībai nav nozīmes lietas iznākumā (skat. šajā sakarā Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. jūnija spriedumu lietā T-311/00 *British American Tobacco (Investments)*/Komisija, *Recueil*, II-2781. lpp., 50. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

- 180 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai dalībvalstis un institūcijas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 181 Francijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, Parlaments un Padome sedz savus attiecīgos izdevumus paši. Francijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Parlaments atbilstoši prasītājas prasījumiem atlīdzina arī prasītājas izdevumus, kas saistīti ar to iestāšanos lietā.
- 182 Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad atbilstoši prasītājas prasījumiem jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, izņemot prasītājas izdevumus, kas saistīti ar Francijas Republikas, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes un Parlamenta iestāšanos lietā.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) **atcelt Komisijas lēmumu, kas ietverts tās 2000. gada 28. jūlija vēstulē Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei;**

- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **Francijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļirijas Apvienotā Karaliste un Parlaments atļdzina prasītājas izdevumus, kas saistīti ar to iestāšanos lietā;**
- 4) **Komisija sedz savus, kā arī atļdzina prasītājas tiesāšanās izdevumus, kas nav atrunāti iepriekš 3. punktā;**
- 5) **personas, kas iestājušās lietā, sedz savus attiecīgos izdevumus pašas.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 15. decembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

I. Legal

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 5903
Prāvas rašanās fakti	II - 5907
Process	II - 5912
Lietas dalībnieku prasījumi	II - 5917
Juridiskais pamatojums	II - 5919
A — Par lūgumu par procesa organizatoriskajiem pasākumiem	II - 5919
B — Par lūgumu par dokumentu izņemšanu	II - 5919
C — Par pieņemamību	II - 5920
1. Par prasītājas prasījumu pirmā punkta pieņemamību	II - 5920
a) Par apstrīdētā akta tiesisko raksturu	II - 5922
Lietas dalībnieku argumenti	II - 5922
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5928
b) Par prasītājas tiesībām iesniegt prasību tiesā	II - 5936
Par to, vai prasītāja ir skarta tiesā	II - 5937
— Lietas dalībnieku argumenti	II - 5937
— Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5941
Par to, vai prasītāja ir skarta individuāli	II - 5947
— Lietas dalībnieku argumenti	II - 5947
— Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5949
2. Par prasītājas prasījumu otrā punkta pieņemamību	II - 5954
D — Par lietas būtību	II - 5954
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 5956